

Ὁσὺς

ΝΕΑΝΙΚΟ & ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ «ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ»
ΜΑΡΤΙΟΣ 2011

43

«὘ν ἀγχόνῃ κὰν τέθνηκας, Πατριάρχα,
ὁμῶς γε αἰεὶ ζῇς, ἐν Ἑδέμ τῇ Θεΐᾳ.»

Νεανικό & Μαθητικό Περιοδικό
των ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ
«ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ»
20100 Ισθμός Κορίνθου
Τηλ. 27410- 29663
www.apostolospavlos.gr

Περίοδος Β', Χρόνος Ε'
(Περίοδος Α': 1994 - 8)

ΤΕΥΧΟΣ 43 (92)

ΜΑΡΤΙΟΣ 2011

Συντάσσεται από Μαθητές των Εκπαιδευτη-
ρίων με την γενική επιμέλεια της Διεύθυνσης.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ:

Ανδρέας Κουτσόπουλος, Φιλολόγος

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:

Σύλλογος «ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ» Σ.Α.

Γέλωνος 9, 11521 Αθήνα,

Τηλ. 210- 64 43 294

Τύποις: Paper Graph

Προσφέρεται δωρεάν στα μέλη της
Μαθητικής Κοινότητας (μαθητές και εκπ/κούς).

Στους παραλήπτες που αποστέλλεται
ο «Πυρσός» (για ταχυδρομικά κ.ά. έξοδα),
ετήσια εισφορά 15 ευρώ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ρήγας Φεραίος, πρωτομάρτυρας της ελευθερίας	51
Αθανάσιος ο Πάριος, ιεραπόστολος της Παιδείας του Γένους μας	52-53
Η Α' Εθνοσυνέλευση στην Επίδαυρο	54
Πατρίδα (ποίημα)	55
Η Χιμεία στον 21ο αιώνα	56
Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, Ο υμνητής της ελληνικής φύσης	57
Η ευχή του Αγίου Εφραίμ.....	58
Ευαγγελικές Περικοπές	59
Από το Αγιολόγιο των Νεομαρτύρων	60-61
Εκδηλώσεις Χαράς και Δημιουργίας	62-63
Φιλολογική Γωνιά.....	64-65
Δελτίο Ειδήσεων για εφήβους	66-67
Ξενόγλωσσες σελίδες:	
Une conférence intéressante	68
The stolen treasure (part 2)	69
Από τις Αθηναϊκές Επιστολές του Γ. Ξενόπουλου	70
Οι Σπίθες του "Πυρσού"	71

Εξώφυλλο: Ο Πατριάρχης Γρηγόριος Ε', πρώτος μάρτυρας της Ελληνικής Επανάστασης.
Οπισθόφυλλο: Ανακοίνωση των Εκπαιδευτηρίων.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΕΙ

«Μη με παρακινείτε να φύγω. Μη θέλετε να σωθώ. Η ώρα της φυγής μου θα είναι αρχή της σφαγής, ώρα σπαθιού στην Κωνσταντινούπολη και την άλλη χριστιανοσύνη... Ωραίο πράμα θέλετε να κάμω, μεταμορφωμένος με καμιά προβιά στην πλάτη να φεύγω στα καράβια ή κλεισμένος σε κάποια φιλική πρεσβεία να ακούω στους δρόμους τα ορφανά του έθνους μου να σπαράζουν στα χέρια του δημίον!

Είμαι Πατριάρχης για να σώσω το λαό μου και όχι για να τον ρίξω στα μαχαίρια της γενιτσαριάς. Ο θάνατός μου ίσως χρησιμεύσει περισσότερο απ' ό,τι θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ ότι θα ωφελήσει η ζωή μου. Οι ξένοι βασιλιάδες θα ταραχθούν από τον άδικο θάνατό μου· δε θα ιδούν ίσως με αδιαφορία να βρίζεται η πίστη τους στο πρόσωπό μου. Οι Έλληνες είμαι βέβαιοι ότι θα πολεμήσουν με απελπισία, που συχνά χαρίζει τη νίκη. Κάμετε λοιπόν υπομονή, ό,τι και αν μου συμβεί.

Σήμερα των Βαΐων ας φάμε στο τραπέζι τα ψάρια του γιαλού και αργότερα, ίσως αυτή την εβδομάδα, ας φαν και αυτά από μας...».

(Γρηγόριος ο Ε')

Ρήγας Φεραίος

Πρωτομάρτυρας της Ελευθερίας

Φίλες και φίλοι,

Ο Ρήγας Φεραίος – Βελεστινλής (1757 - 1798) υπήρξε πρωτομάρτυρας της Ελευθερίας μας και πρόδρομος του Νεοελληνικού Διαφωτισμού. Με βιβλία, με ιστορικογεωγραφικούς χάρτες και με άλλες εκδόσεις συνέβαλε σημαντικά στην πνευματική αφύπνιση του υπόδουλου Γένους.

Είναι γνωστός σε όλους τους Έλληνες κυρίως από το εθνικό του εμβατήριο «Θούριος» :

Ως πότε, παλικάρια,
να ζούμε στα στενά,
μονάχοι σαν λιοντάρια,
στις ράχες, στα βουνά;

Στην ηλικία των είκοσι ετών, αφού φόνευσε έναν Τούρκο πρόκριτο, για ν' αποφύγει τη σύλληψη έφυγε από το χωριό του, αρχίζοντας έτσι το μακρύ οδοιπορικό της ζωής του. Στην αρχή κατέφυγε στο Λιτόχωρο και κατατάχθηκε σε σώμα αρματολών.

Κατόπιν, μετά την ολιγόχρονη φιλοξενία του στο Άγιον Όρος, ταξίδεψε στην Κωνσταντινούπολη. Εκεί διεύρυνε τις σπουδές του στη Γαλλική, στην Ιταλική και στη Γερμανική γλώσσα. Αργότερα τον βρίσκουμε στο Βουκουρέστι ως γραμματέα του ηγεμόνα της Βλαχίας Νικολάου Μαυρογένη. Μετά το Ρωσοτουρκικό πόλεμο (1790)

κατέφυγε στη Βιέννη, την οποία έκανε και έδρα της επαναστατικής του δράσης, αφού ήρθε σε επαφή και με άλλους ομογενείς.

Στη Βιέννη τυπώνει, εκτός των άλλων βιβλίων του, τη μεγάλη «Χάρτα της Ελλάδας» (γεωγραφικός και ιστορικός πίνακας του αρχαίου και νέου Ελληνισμού). Επίσης τυπώνει κρυφά σε 3.000 αντίτυπα το επαναστατικό του μανιφέστο, που περιείχε τα συνθήματα «Ελευθερία-Ισότητα-Αδελφότητα», μία «Διακήρυξη των δικαιωμάτων των ανθρώπων», το «Σύνταγμα του νέου πολιτεύματος» και τέλος τον αθάνατο «Θούριο».

Έτσι, με αυτές τις δραστηριότητές του, δημιουργήθηκε μία μυστική οργάνωση που προετοίμαζε την εθνική εξέγερση. Στους μνημένους κυκλοφορούσε τα έργα του και κυρίως το «Θούριο», που χέρι με χέρι έφτανε και στην Ελλάδα. Με τον ίδιο τρόπο τον μάθαιναν πολλοί Έλληνες, ακόμη και τα παιδιά στα κρυφά σχολεία. Στο πρόγραμμά του ήταν να κατεβεί και ο ίδιος στην Ελλάδα.

Τα σχέδιά του όμως προδόθηκαν στην αυστριακή αστυνομία, με αποτέλεσμα ο Ρήγας μαζί με άλλους επτά συντρόφους του να συλληφθεί στην Τεργέστη την 1η Δεκεμβρίου του 1797. Οι Αυστριακοί τούς παρέδωσαν στις τουρκικές αρχές του Βελιγραδίου για να δικαστούν. Εκεί, ύστερα από βασανιστήρια, στις 24 Ιουνίου 1798, αφού πρώτα τους στραγγάλισαν, πέταξαν τα σώματά τους στο Δούναβη ποταμό.

συνέχεια στη σελίδα 52

Κάθε μήνα

«Ως πότε, παλικάρια, να ζούμε στα στενά,
Μονάχοι, σαν λιοντάρια, στις ράχες, στα βουνά;...
Καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή,
παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά και φυλακή!»

Από το «Θούριο» του ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟΥ

Αθανάσιος ο Πάριος Ιεραπόστολος της παιδείας του Γένους μας

Μνημείο στο Κώστο προς τιμή
του Αθανασίου του Πάριου

Σε ένα κατάσπρο χωριουδάκι, το Κώστο της Πάρου, γεννήθηκε το 1722 ένα αγόρι. Του έδωσαν το όνομα Αθανάσιος. Τα πρώτα του γράμματα διδάχτηκε στην γενέτειρά του και έπειτα στη Σχολή της Μονής Αγίου Αθανασίου Νάουσας. Μαθήτευσε και στη Σχολή της Ανδρου. Το 1745 πήγε στη Σμύρνη. Τότε λειτουργούσε εκεί η περίφημη «Ευαγγελική Σχολή». Έξι χρόνια έμεινε στη Σμύρνη σπουδάζοντας ο Αθανάσιος. Έπειτα ήλθε στην Αθωνιάδα του Αγίου Όρους, που τη διεύθυνσή της είχε ο περιώνυμος Ευγένιος Βούλγαρης. Κοντά του ο Αθανάσιος τελειοποίησε τις γνώσεις του και στις ξένες γλώσσες, ώστε να είναι αργότερα ικανός να μεταφράζει και ξένα έργα. Το 1758 χειροτονήθηκε διάκονος.

Η φήμη του Αθανασίου, ως σοφού διδασκάλου, ξεπέρασε τα όρια του Άθωνα. Οι Θεσσαλονικείς ζήτησαν από τον Σχολάρχη Ευγένιο Βούλγαρη να αναθέσουν στον Αθανάσιο τη διεύθυνση της Σχολής τους. Ο Βούλγαρης τον πιέζει να δεχτεί. Ο Αθανάσιος νιώθει το βάρος της αποστολής αυτής και, αναμετρώντας τις δυνάμεις του, διστάζει. Αλλά, κάνοντας υπακοή, υποχωρεί.

Από το 1758 έως το 1762, διευθύνει τη Σχολή της Θεσσαλονίκης με αποτελέσματα λαμπρά. Τα κηρύγματά του παρακο-

λουθούσε και πολύς λαός. Ήταν φλογερός και ακάματος. Όμως το 1762 η Σχολή διακόπτει τα μαθήματά της εξαιτίας επιδημίας πανώλης. Μεταβαίνει στην Κέρκυρα. Εκεί διδάσκει σε ιδιωτική Σχολή ο Νικηφόρος Θεοτόκης, προσωπικότητα με μεγάλη ευρυμάθεια. Ο Αθανάσιος εξέλαβε ως ευκαιρία να ακούει τον πολυτάλαντο Νικηφόρο, συμπληρώνοντας έτσι και τις σπουδές του στη Φιλοσοφία, τη Φυσική και τη Ρητορική.

Στο Μεσολόγγι βρισκόταν τότε ο Παναγιώτης Παλαμάς και είχε τις καλύτερες αναμνήσεις για το ήθος και τη γνωσιολογική συγκρότηση του Αθανασίου. Έτσι, τον προσκαλεί να έρθει στο Μεσολόγγι για να διδάσκει στην Παλαμαία Σχολή. Ο Αθανάσιος νιώθει τώρα ως επιτακτικό το καθήκον της προσφοράς. Και, ενώ η Σχολή με τη συνεργασία των δύο αυτών φίλων άρχισε να σημειώνει πρόοδο, μια μέρα ο Αθανάσιος λαμβάνει Πατριαρχικό γράμμα: «Η Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία διά γραμμάτων Συνοδικών τον παρακαλεί να απέλθει εις Αγιον Όρος ως Διδάσκαλος και Σχολάρχης της Αθωνιάδος Σχολής». Πειθαρχεί, υπακούοντας στο σεπτό προσκλητήριο. Επί έξι χρόνια προσφέρει ακάματα τις υπηρεσίες του. Αυτήν την εποχή ο άγ. Μακάριος Νοταράς Κορίνθου τον προτρέπει να χειροτονηθεί πρεσβύτερος.

Με τους μαθητές μας

Η κληρονομιά που μας άφησε ο Ρήγας Φεραίος με το έργο και τη θυσία του είναι μεγάλη. Η φράση που είπε στο δήμιό του, «Αρκετό σπόρο έσπειρα· το έθνος μου γλήγορα θα θερίσει το γλυκό καρπό» ήταν τα τελευταία λόγια του πριν πεθάνει. Και πραγματικά, ο σπόρος του έβγαλε πλούσιο καρπό: ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1821 και τη λευτεριά στην πατρίδα του.

Ο Γέρος του Μοριά, Θεόδωρος Κολοκο-

τρώνης, είχε πει: «Ο Ρήγας εστάθη ο μεγαλύτερος ευεργέτης της φυλής μας. Το μέλλον του θα είναι πολύτιμο ενώπιον του Θεού, όσον και το αίμα του το άγιον».

Η ελεύθερη πατρίδα, τιμώντας το μεγάλο τέκνο της και βάρδο της ελευθερίας, έστησε τον ανδριάντα του σε περίοπτη θέση μπροστά στο Πανεπιστήμιο.

Με αγάπη,

ΣΠΥΡ. Κ. ΚΑΡΑΜΟΥΝΤΖΟΣ,

Συγγραφέας - πρ. Σχολ. Σύμβουλος

Υπακούει και χειροτονείται από τον ίδιο τον Μακάριο.

Λίγο αργότερα, πικραμένος από τις διενέξεις που συνέβησαν στο Όρος για το ζήτημα των Κολυβάδων, φεύγει και μεταβαίνει πάλι στη Θεσσαλονίκη. Διευθύνει την εκεί Σχολή οχτώ χρόνια, μεταλαμπαδεύοντας και πάλι το ανέσπερο φως της Ορθοδοξίας.

Εν τω μεταξύ, η Σχολή της Κ/Πόλεως χρειάζεται έναν ικανό Σχολάρχη. Με γράμματα Πατριαρχικά τον καλούν να αναλάβει τη Διεύθυνσή της, προτείνοντάς του, μαζί με χρηματική προσφορά, να διαλέξει και Επισκοπή της αρεσκείας του. Αλλά, ούτε τα χρήματα ούτε οι τιμές θαμπώνουν τον ακάματο εργάτη του πνεύματος. Βαθύς πόθος του, μετά από τόσα χρόνια ξενιτιάς από την αγαπημένη του Πάρο, είναι να ξαναγυρίσει στη γενέτειρά του.

* * *

Φθινόπωρο του 1786, με δάκρυα στα μάτια, μαθητές, άρχοντες, λαός, τον προπέμπουν μέχρι το πλοίο. Το πλοίο σχίζει τα νερά του Αιγαίου και κατευθύνεται προς τα νότια. Έτσι - σκέφτεται - είναι και η ζωή. Ο Αθανάσιος έφυγε από την Πάρο παλικάρι και γυρίζει με άσπρα μαλλιά...

Αλλά, ο Θεός γνώριζε ότι το στάδιο των αγώνων του Αθανασίου δεν είχε ακόμη τελειώσει. Ακριβώς τότε εξερράγη ο Ρωσοτουρκικός πόλεμος. Το πλοίο που έπλεε προς την Πάρο αναγκάζεται να προσορμιστεί στη Χίο. Εκεί αναζητεί ένα μέρος ήσυχο έξω από την πρωτεύουσα και αναμένει την κατάπαυση του πολέμου. Στη Χίο λειτουργούσε Σχολή που τότε δεν είχε Διευθυντή. Οι Χιώτες πρότειναν στον Αθανάσιο ν' αναλάβει τη Διεύθυνση. Αυτός όμως αρνήθηκε κατηγορηματικά. Βαθύς του πόθος είναι να επιστρέψει στην Πάρο αμέσως μόλις λήξει η Ρωσοτουρκική διένεξη. Οι Χιώτες όμως επιμένουν. Μετά από πολλές πιέσεις δέχεται να βοηθήσει προσωρινά ως Καθηγητής, έως ότου ανοίξει ο δρόμος για την Πάρο.

Ο πόλεμος έληξε. Και ο Αθανάσιος ετοιμάζεται να φύγει... Τώρα, όμως, τον ικετεύουν άρχοντες και λαός. Του κλείνουν το δρόμο. Σεπτοί Ιεράρχες του υποδεικνύουν να μην αφήσει τη Σχολή. Το δίλημμα είναι οξύ. Η καρδιά του νοσταλγεί την πατρίδα

του. Η λογική του επιτάσσει να θυσιάσει τη νόμιμη επιθυμία του. Και εδώ το καθήκον πάλι υπερτερεί. Δέχεται και παραμένει στη Χίο σαν όργανο στα χέρια του Θεού. Τελικά, ποιος μπορεί να φανταστεί ότι τρεις ολόκληρες δεκαετίες έμεινε στη Χίο ο Αθανάσιος, μέχρι βαθυτάτου γήρατος! Η Σχολή γίνεται τότε αξιόλογος σταθμός στην ιστορία των γραμμάτων του υπόδουλου Γένους. Η φήμη του Αθανασίου διαδόθηκε και έξω του Ελληνικού χώρου. «Συνέδραμον εις Χίον μαθηταί εξ Αιγύπτου, Συρίας, Παλαιστίνης, Πελοποννήσου, Κρήτης, Αιγαίου, Σμύρνης, Θεσσαλονίκης, Κωνσταντινουπόλεως. Ήσαν δέ τινες και εκ της Μεγάλης Αρμενίας».

Οι Χιώτες απάλλαξαν τον Αθανάσιο τον Πάριο μόνον όταν έφτασε εις βαθύτατο γήρας - ενενήντα ετών και πλέον - με ευγνωμοσύνη για την πλούσια προσφορά του, χορηγώντας του τον μισθό του Σχολάρχου μέχρι του θανάτου του.

Εσήμανε, λοιπόν, η ώρα ν' απολαύσει την ποθεινή ησυχία του. Αποσύρθηκε σε ένα μικρό μονίδριο του Αγίου Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, που εκεί εφησύχαζε και ο μαθητής και φίλος του Νικηφόρος και ο ιεροδιάκονος Ιωσήφ. Άρχισε και εκεί να συγγράφει πονήματα όπως «Το αλεξίκακον πνευματικόν» και «Περί της προς τον Θεόν αγίας πίστεως και τις εστίν η αληθής φιλοσοφία». Το έργο αυτό έμεινε ατελείωτο, διότι κατά τη συγγραφή του ο Αθανάσιος υπέστη αποπληξία. Εν ειρήνη εξεδήμησε προς Κύριον, την 24η Ιουνίου 1813. Οι συνασκητές του, μετά τον θάνατόν του δεν βρήκαν τίποτε άλλο παρά μια τριμμένη στολή, ένα μελανοδοχείο και ένα λυχνάρι. Το φωτεινό του παράδειγμα, τα έργα του και η αφιλοχρηματία του έθρεψαν, ενέπνευσαν, και εμπνέουν γενές Ορθοδόξων.

Ο Αθανάσιος ο Πάριος υπήρξε φωτισμένος Διδάσκαλος, φλογερός ιεροκήρυκας και πετυχημένος Οργανωτής Σχολείων. Είναι όμως περισσότερο γνωστός και ως συγγραφέας. Είναι ο ιεραπόστολος της Παιδείας και του Γένους. Συνέγραψε και δημοσίευσε 60 έργα: Παιδαγωγικά, Λειτουργικά, Δογματικά, Απολογητικά κ.ά.

Ο Αθανάσιος ο Πάριος είναι μέγας ιεραπόστολος της παιδείας του Γένους μας.

Χ.Γ.Κ.

Η Α' ΕΘΝΟΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΔΑΥΡΟ ΤΟ 1821

Στις 20 Δεκεμβρίου 1821 άρχιζε τις εργασίες της η Α' Εθνική Συνέλευση στο χωριό Πιάδα, κοντά στην αρχαία Επίδαυρο. Πενήντα εννιά αντιπρόσωποι θα αποφάσιζαν για το πρώτο πολίτευμα της Ελλάδος.

Την πρώτη ημέρα ψηφίστηκε ο Κανονισμός της Συνελεύσεως... Στο τέλος του κανονισμού υπάρχει το κείμενο του όρκου που έδιναν οι πληρεξούσιοι:

«Ορκιζόμεθα εις τό όνομα της Τρισυποστάτου Θεότητος καί εις τό σεβαστόν όνομα της Πατρίδος, νά συσκεπτώμεθα έν ειλικρινεία καθαρά καί αδελφική αγάπη, άδιαφορούντες περί των προσωπικών συμφερόντων μας καί φροντίζοντας περί μόνου του κοινού της Ελλάδος συμφέροντος».

Πρόεδρος της Α' Εθνικής Συνελεύσεως εκλέχθηκε ο Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος.

Την 1η Ιανουαρίου 1822 η Συνέλευση ψήφισε το προσωρινό γενικό πολίτευμα της Ελλάδος, το πρώτο Σύνταγμά της. Την ίδια ημέρα κήρυξε την ανεξαρτησία του Ελληνικού Έθνους:

«Τό Έλληνικόν Έθνος, τό υπό τήν φρικώδη όθωμανικήν δυναστείαν, μή δυνάμενον νά φέρη τόν βαρύτατον καί άπαραδειγμάτιστον ζυγόν της τυραννίας, καί άποσεισαν αυτόν μέ μεγάλας θυσίας, κηρύττει σήμεραν διά των νομίμων παραστατών του, εις έθνικήν συνηγμένων συνέλευσιν, ένώπιον Θεού καί ανθρώπων, τήν πολιτικήν αυτού ύπαρξιν καί ανεξαρτησίαν».

Η Α' Εθνική Συνέλευση, αφού όρίσε ως Σημαία μας τη γαλανόλευκη και διάλεξε ως προσωρινή έδρα της Κυβερνήσεως την Κόρινθο και διαλύθηκε στις 15 Ιανουαρίου 1822.

ΠΑΤΡΙΔΑ

-Ξένε, που μόνος κι έρημος σε ξένους τόπους τρέχεις,
πες μου, ποιος είναι ο τόπος σου και ποια πατρίδα έχεις;

-Στ' αγαπημένο μου χωριό πάντα χαρές και γέλια.
Στ' αλώνια τραγουδιών φωνές, ξεφάντωμα στ' αμπέλια.
Κι όταν χορεύει η λεβεντιά, της Πασχαλιάς τη μέρα,
βροντοχτυπάει το τούμπανο και κελαηδεί η φλογέρα.

Στη μακρινή πατρίδα μου έχει ευωδιά και χάρη
το ταπεινότερο δεντρί, το πιο φτωχό χορτάρι.
Στους κλώνους της αμυγδαλιάς σμίγουν ανθοί και χιόνια
και φέρνουνε την άνοιξη γοργά τα χελιδόνια.

Στων μαγεμένων της βουνών τα μαρμαρένια πλάγια
γλυκολαλούνε πέρδικες και κλαίει η κουκουβάγια.
Η ασημένια θάλασσα μ' αφρούς την περιζώνει
κι ο ουρανός με τ' άστρα του τη χρυσοστεφανώνει.

Τη μακρινή πατρίδα μου, πριν η σκλαβιά πλακώσει,
τη δόξαζ' η παλληκαριά, την φώτιζεν η γνώση.
Και τώρ' από τη μαύρη γη, τη γη τη ματωμένη,
πρόβαλε πάλ' η Λευτεριά, σαν πρώτα αντρειωμένη!

-Φτάνει!... Τη χώρα που μου λες τη γνώρισα, την είδα!

Τη μακρινή πατρίδα σου έχω κι εγώ πατρίδα!

Γ. Δροσίνης

Η Χημεία στον 21ο αιώνα

Ο ΟΗΕ, αναγνωρίζοντας τα επιτεύγματα της Χημείας και τη συνεισφορά της στην ευημερία της ανθρωπότητας, ανακήρυξε το 2011 Διεθνές Έτος Χημείας. Η επιλογή της χρονιάς συμπίπτει με τα 100 χρόνια από την απονομή του Βραβείου Νόμπελ Χημείας στη Maria Sklodowska Curie, ενώ προσφέρει την ευκαιρία να εορταστεί παράλληλα η προσφορά των γυναικών στην επιστήμη.

Η χημεία ασκήθηκε ως τεχνική πολύ πριν αναπτυχθεί ως επιστήμη. Οι Αρχαίοι Έλληνες πρώτοι διατύπωσαν μία σειρά από βασικές αρχές της χημικής επιστήμης, όπως είναι η έννοια του στοιχείου, από την οποία απορρέει, μέσω των ιδιοτήτων τους, η ιδέα της πολλαπλότητας των ουσιών. Ακόμη, εισήγαγαν την έννοια των ατόμων.

Η πατροπαράδοτη διαίρεση της χημείας σε οργανική και ανόργανη διατηρήθηκε και σήμερα για πρακτικούς και διδακτικούς λόγους. Η Χημεία έχει δεσμό στενότερο προς την φυσική και υπό στενή έννοια δεν διακρίνεται απ' αυτήν. Και οι δύο ασχολούνται με την έρευνα της ύλης. Η χημεία στρέφεται περισσότερο στις μεταλλαγές της ύλης, τη σύνθεση και την κατασκευή τους, ενώ η φυσική στις επιδράσεις της ενέργειας. Κατά τη σύγχρονη ατομική θεωρία, φυσική και χημεία είναι περισσότερο συνδεδεμένες. Η «χημική φυσική» και η «φυσική χημεία» χαρακτηρίζουν τις νέες θέσεις.

Η Χημεία, ως επιστήμη, εφαρμόζοντας τους νόμους που διέπουν την μετατροπή της ύλης, ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της σύγχρονης εποχής δημιουργώντας νέες ουσίες, οι οποίες επιτρέπουν στη βιομηχανία να παράγει από φυσικές πηγές προϊόντα χρήσιμα στην καθημερινή ζωή του ανθρώπου.

Η διδασκαλία του σημαντικού κλάδου των Φυσικών Επιστημών, όπως και οι άλλοι κλάδοι

του, συμπληρώνει τη γενική μόρφωση, διότι επιτρέπει στον μαθητή να αποκτήσει μία αντικειμενική ιδέα του κόσμου εντός του οποίου ζει.

Το Διεθνές Έτος Χημείας είναι μια πρωτοβουλία της Διεθνούς Ένωσης Καθαρής και Εφαρμοσμένης Χημείας IUPAC (International Union of

Pure and Applied Chemistry), καθώς και της UNESCO, του εκπαιδευτικού, επιστημονικού και πολιτιστικού οργανισμού του ΟΗΕ. Περιλαμβάνει τις χημικές εταιρείες και τα ακαδημαϊκά ιδρύματα σε όλον τον κόσμο και βασίζεται σε ατομικές πρωτοβουλίες για τη διοργάνωση δραστηριοτήτων σε τοπικό και περιφερειακό επίπεδο,

με στόχο να αναγνωριστεί ο ρόλος της Χημείας στην κάλυψη των παγκοσμίων αναγκών και να προβληθεί το δημιουργικό μέλλον της, καθώς και να ενθαρρυνθεί το ενδιαφέρον των νέων για την επιστήμη αυτή.

Η συμβολή της χημείας, των επιτευγμάτων της και των εφαρμογών της στη βελτίωση της ζωής στον πλανήτη μας είναι αναμφισβήτητη, παρά τις όποιες επιφυλάξεις που διατυπώνονται κάποτε εξαιτίας της ανάμνησης από τη χρήση χημικών ουσιών για πολεμικούς σκοπούς.

«Χημεία – η ζωή μας, το μέλλον μας» είναι η θεματική ενότητα του αφιερώματος στο Διεθνές Έτος Χημείας που παρουσιάζει το Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών ως τις 31 Μαρτίου 2011.

Βοηθήματα: Εγκυκλοπαίδεια “Britannica Larousse”, τόμος 52ος.

Μεγάλη Παιδαγωγική Εγκυκλοπαίδεια, Ελληνικά Γράμματα, HERDER, τόμος 5ος.

Εφ. «Το Βήμα», 20.2.2011, σελ. 32.

Νικ. Κάτσας,
Καθηγητής Φυσικής και Μαθηματικών

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ο υμνητής της ελληνικής φύσης

Ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, ο αιώνιος νοσταλγός της Ορθοδοξίας και της Ελληνικής φύσης, έζησε στη Σκιάθου τα παιδικά και εφηβικά του χρόνια. Τα χρόνια αυτά του πρόσφεραν πολλά δώρα. Κυρίως την εμπειρία της παράδοσης κάποιων συγκεκριμένων χώρων της γενέτειράς του.

Γνώριμες και οικείες μάς γίνονται οι τοποθεσίες της Σκιάθου: το Κακόρεμα, του Χαιρημονά το ρέμα, το Κρύο Πηγάδι, το Λιβάδι, ο πεύκος του Ματρώνα, η Βρυσούλα του Σταμέλου και τόσες άλλες επώνυμες τοποθεσίες. Όλα αυτά βρίσκουν και μέσα μας αντίκρισμα, γιατί όλοι μας περπατήσαμε κάποτε σε κάποια ρεματιά και ξαποστάσαμε κάτω από ένα πεύκο ή σε κάποια κρύα βρύση ορεινού βράχου. Ο κόσμος του Παπαδιαμάντη ούτε φανταστικός είναι ούτε επιτηδευμένος. Αποτυπώνει την ωραιότητα της φύσης, την απεραντοσύνη της θάλασσας, την αγάπη των ανθρώπων της υπαίθρου.

Με αυτό τον κόσμο συμπορεύεται ο Παπαδιαμάντης, χωρίς να ταυτίζεται μαζί του. Τον αγαπά, τον αισθάνεται, αλλά δεν ενδιαφέρεται να τον ερμηνεύσει. Συνδιαλέγεται, όχι για να συμπαρασταθεί στα παθήματά του, αλλά γιατί αυτά γίνονται μέσα του οικεία παθήματα.

Ο Παπαδιαμάντης χρησιμοποιεί με ακριβολογία ρήματα που χαρακτηρίζουν την τέχνη του, δηλαδή: «Να υμνεί μετά λατρείας τον Θεό», «Να περιγράφει με έρωτα την φύση» και «Να “ζωγραφεί” μετά στοργής τα γνήσια ελληνικά έθιμα».

Πολλές φορές, ο Παπαδιαμάντης κάνει αριστουργηματικές περιγραφές της ελληνικής φύσης. Να ένα παράδειγμα, αντιπροσωπευτικό, καθώς πιστεύω:

«Έφάνη τέλος του ήλιου ή πρώτη άκτις, και άνηθορεν από της θαλάσσης μία πύρινη παμφανής γραμμή του πανεκλάμπρου φωστήρος. Και τήν ιδίαν στιγμήν ήκούσθη πρώτη μεγάλη κι επιβλητική φωνή, ό κλαγγασμός του άετου, χαιρετήσαντος τήν ανατολήν του ήλιου επάνω εις τό βουνόν, από της άφθάστου και άπατήτου επί των άπορρώγων βράχων καλιās του. Και δευτέρα χαιρετιστήριος φωνή ήκούσθη, ό κακκαβισμός του ίέρακος, ό κρωγμός του ίέρακος επάνω εις τό βουνόν, εις μίαν ύψηλήν χαράδραν του ίλιγγιώδους βουνού του Κουρούπη, εκεί επάνω. Και τρίτη φωνή κλιμακηδόν έχαι-

ρέτησε τό παμφαές άστρον της ήμέρας, ό τιτυθισμός της πέρδικος και της τρυγόνος εις τό μεσοΰψές της κοιλάδος. Και τελευταία άμέσως έχαιρέτησε διά του μινυρισμού της τήν ανατολήν του ήλιου ή γλυκειά χελιδών, ή έπανευροΰσα κι έφέτος τήν φωλεάν της άθικτον εις τά ίερά σκηνώματα, εις τόν οίκον του Κυρίου, ως και εις τά καλύβια των χωρικών και εις τās οικίας των άγαθών άνδρων της πόλεως...».

Για τον Παπαδιαμάντη η φύση δεν είναι πεδίο στο οποίο εξασκεί μονάχα μια υπέροχη περιγραφική παρατηρητικότητα, ούτε μόνο την εκλαμβάνει ως πηγή του αισθητικά ωραίου. Η σχέση του Παπαδιαμάντη με τη φύση είναι κυρίως ηθική. Τοποθετεί τα δρώμενα μέσα στο χώρο της φύσης. Η φύση καθορίζει τα δρώμενα, αλλά και τα δρώμενα επενεργούν, ανάλογα, στη φύση. Είναι άλλο κτίσμα η φύση. Δεν είναι προέκταση του ανθρώπου. Ο άνθρωπος, βέβαια, δεν μπορεί να ξεκόψει από τη φύση. Αν το κάνει αυτό, ξεκόβει από το θαυμάσιο «Κόσμο» και το επιτίμιό του θα είναι η αλλοτρίωσή του.

Ο άνθρωπος, όσο μένει μέσα στη φύση και όσο ανοίγει διάλογο μαζί της, γίνεται πιο φυσικός, πιο αθώος. Χωρίς την αθωότητα η επικοινωνία του με τον Θεό είναι δρόμος μετ' εμποδίων. Έτσι, λέμε πως η φύση βοηθάει τον άνθρωπο να συνδιαλέγεται με τον Κτίστη του.

Και κάτι ακόμη: Η τέχνη του Παπαδιαμάντη δεν είναι αναγωγή στο παρελθόν, π.χ. στους βυζαντινούς χρόνους, αλλά στην Ελληνική Παράδοση της εποχής του. Η τέχνη του, θα λέγαμε, είναι απεικόνιση του παρόντος.

Μου ταιριάζει να κλείσω αυτό το σημείωμα με εκείνα τα υπέροχα για τό βίωμά του λόγια του: «Έν ὄσω ζῶ καί ἀναπνέω καί σωφρονῶ, δέν θά παύσω πάντοτε νά ὑμνῶ μετά λατρείας τόν Χριστόν μου, νά περιγράφω μετ' έρωτος τήν φύσιν καί νά ζωγραφῶ μετά στοργής τά γνήσια ἑλληνικά ἔθη. Έάν ἐπιλάθωμαί σου, Ίερουσαλήμ, ἐπιλησθεῖή ἡ δεξιά μου. Κολληθεῖή ἡ γλῶσσα μου τῷ λάρυγγί μου, ἐάν μή σου μνησθῶ».

Νεκτ. Γρ. Πούλης,

Απόφοιτος Εκπαιδευτηρίων «Απ. Πάυλος»
Φοιτητής Ανωτάτης Εκκλησιαστ. Ακαδημίας

Η ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ

*«Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου,
πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας, καὶ ἀργολογίας μὴ μοι δῶς.
Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης
χάρισαί μοι τῷ σῶ δούλῳ.
Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὁρᾶν τὰ ἐμὰ πταίσματα
καὶ μὴ κατακρίνειν τόν ἀδελφόν μου,
ὅτι εὐλογητός εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν»*

Η σύντομη και απλή ευχή του Αγίου Εφραίμ κατέχει μια πολύ σημαντική θέση στη λατρευτική ζωή της Μεγάλης Σαρακοστής. Αναφέρεται με προσευχητικό τρόπο στα αρνητικά και θετικά στοιχεία της μετάνοιας, σαν «κανόνα ελέγχου» του προσωπικού μας αγώνα κατά την περίοδο της Μεγάλης Σαρακοστής.

Αργία. Είναι η οκνηρία και τεμπελιά. Ο αιχμάλωτος αυτού του πάθους έχει την αίσθηση πως δεν είναι δυνατό ν' αλλάξει και επομένως είναι άσκοπο να καταβάλλει προσπάθεια για αλλαγή. Έτσι η αργία είναι η ρίζα που δηλητηριάζει κάθε πνευματική ενεργητικότητα.

Περίεργεια. Έντονα το πάθος αυτό καταδικάζεται από την ασκητική παράδοση. Ο περίεργος θέλει με κάτι να ασχολείται, για να δικαιολογεί την ύπαρξη και την παρουσία του. Και τοιουτοτρόπως παραλείπει την εκτέλεση των θείων εντολών. Η περίεργεια καταλήγει στη φιλαυτία. Ο περίεργος φτάνει στο σημείο να ασχολείται συνεχώς με τους άλλους και όχι με τον εαυτό του.

Φιλαρχία. Είναι μια λαθεμένη στάση απέναντι στα άλλα πρόσωπα. Αν η ζωή δεν είναι προσανατολισμένη προς τον Θεό, αναπόφευκτα ο άνθρωπος γίνεται εγωκεντρικός. Θέλει τους γύρω του να ενεργούν ως μέσα για τη δική του ικανοποίηση. Καθετί το εκτιμά και το αξιολογεί με τις δικές του ιδέες, επιθυμίες και κρίσεις. Εκφράζεται με περιφρόνηση και έλλειψη ενδιαφέροντος για τους άλλους.

Αργολογία. Ας προσέξουμε. Η γλώσσα είναι μεν εξαιρετο όργανο, αλλά από απροσεξία αποβαίνει ισχυρός εχθρός του ανθρώπου. Ο λόγος σώζει αλλά και ο λόγος σκοτώνει, όταν αποσπάται από τον ιερό σκοπό του και μετατρέπεται σε αργολογία.

* * *

Ας έρθουμε και στη θετική πλευρά της ευχής του Αγίου μας.

Σωφροσύνη. Με τη λέξη αυτή εννοούμε την αρετή που μας συγκρατεί από τις σαρκικές επιθυμίες, που είναι η αλλοτρίωση του σώματος από τη ζωή και τον έλεγχο του πνεύματος, και από κάθε παράνομη απόλαυση.

Ταπεινοφροσύνη. Είναι η νίκη της αληθειας μέσα μας. Με την ταπεινοφροσύνη μπορεί κανείς να δει και να αποδεχτεί τα πράγματα όπως είναι. Και έτσι να δει το Θεό και το μεγαλείο Του.

Υπομονή. Ο «φυσικός» άνθρωπος είναι ανυπόμονος και τυφλός ως προς την πνευματική του πρόοδο. Η υπομονή είναι θεϊκή αρετή. Όσο πιο κοντά ερχόμαστε στο Θεό, τόσο περισσότερο υπομονετικοί γινόμαστε.

Αγάπη. Είναι το αποκορύφωμα και ο καρπός όλων των αρετών. Και δίδεται μόνον από το Θεό. Ο ύμνος της αγάπης αποτυπώνει το πλήρες περιεχόμενό της: «Εάν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκός ἤχων ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον» (Α' Κορ. 13).

ΙΕΡΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ευαγγελικές Περικοπές

Κυριακή 20.3.2011

(Β' Νηστειών)

Ευαγγελική περικοπή: Μάρκ. β', 1-12

“Απεστέγασαν τήν στέγην” (στ. 4)

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή δίνει ένα έμπρακτο παράδειγμα χριστιανικής συμπεριφοράς. Όταν ο Κύριος πήγε ξανά στην Καπερναούμ, οι κάτοικοί της έτρεξαν να Τον δουν και να Τον ακούσουν στο σπίτι που βρισκόταν. Πάνδημος ήταν ο ξεσηκωμός τους. Το σπίτι γέμισε και δεν μπορούσε κανείς άλλος να μπει μέσα. Και, ενώ υπάρχει το αδιαχώρητο, τέσσερις άνθρωποι φέρνουν σ' ένα ξυλοκρέβατο έναν παράλυτο για να τον θεραπεύσει. Η σκέψη των επινοητικών φιλανθρώπων δουλεύει επίμονα. Σκαρφαλώνουν στη στέγη του σπιτιού και αρχίζουν να ξηλώνουν αθόρυβα ένα μέρος της, προκειμένου από κει να κατεβάσουν τον παράλυτο μπροστά στον Χριστό, χωρίς να λογαριάζουν τα σχόλια του κοινού. Πιστεύουν ακράδαντα πως ο Χριστός θα τον θεραπεύσει.

Και ο Κύριος, “*Ιδών τήν πίστιν αὐτῶν*” λέγει στον παραλυτικό: “*Τέκνον, ἀφέωνται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*”. Και στη συνέχεια: “*Σοί λέγω, ἔγειρε καί ἄρον τόν κράβαττόν σου καί ὑπάγε εἰς τόν οἶκόν σου*”. Ο Χριστός χάρισε διπλό δώρο στον παράλυτο: την άφεση των αμαρτιών του και τη θεραπεία της παράλυσής του.

Συμπερασματικά, ας εστιάσουμε την σκέψη μας στην επινοητικότητα και την αγάπη των ανθρώπων προς τον πάσχοντα συνάνθρωπο:

Είναι χρέος αγάπης να κινούμε πάντοτε τη σκέψη μας με θάρρος και τόλμη προς εξυπηρέτηση των αναγκών των συνανθρώπων μας.

Κυριακή 27.3.2011

(Σταυροπροσκυνήσεως)

Ευαγγελική περικοπή: Μάρκ. η' 34 – θ' 1

«Τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» (στ. 37)

Στην πνευματική γλώσσα του Ευαγγελίου, τα λόγια του Χριστού να απαρνηθείς τον εαυτό σου για να κερδίσεις τον εαυτόν σου δεν είναι αντιφατικά, όπως εκ πρώτης όψεως φαίνονται. Λέει ο Χριστός: «Οποιοσ θέλει ως οπαδός μου να βαδίζει στα ίχνη μου, πρέπει πρώτα ν' αρνηθεί τον εαυτό του, δηλαδή τον παλαιό άνθρωπο της αμαρτίας. Μέσα στην καρδιά τού κάθε ανθρώπου φωλιάζουν αδυναμίες, πάθη, κακίες. Δεν μπορεί ν' ακολουθήσει τον Χριστό ένας άνθρωπος που δεν καταβάλλει προσπάθειες για ν' απαλλαγεί από την εξουθενωτική αμαρτωλότητά του.

Ο γνήσιος μαθητής του Χριστού πρέπει να σηκώνει αγόγγυστα το σταυρό των δοκιμασιών για τη δόξα του Χριστού. Δύσκολη, βέβαια, παρουσιάζεται η πορεία αυτή. Όχι όμως τόσο δύσκολη, αν σκεφτεί κανείς ότι βοηθός και στήριγμά του θα είναι ο Παντοδύναμος Κύριος. Ο πιστός χριστιανός, υπομένοντας τις δοκιμασίες, νιώθει μια ανείπωτη εσωτερική ειρήνη και χαρά. Και αντηχούν πάντοτε στ' αυτιά του τα λόγια του Κυρίου: «*Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον ἔαν κερδήσῃ τόν κόσμον ὅλον, καί ζημιωθῇ τήν ψυχὴν αὐτοῦ;*» (Μάρκ. η', 36). Τι έχει να ωφεληθεί ο άνθρωπος αν κερδίσει όλους τους θησαυρούς του κόσμου και αποκτήσει όλα τα αγαθά της γης, αλλά εξαιτίας αυτών χάσει την ψυχή του; Ασφαλώς τίποτε. Διότι με όλους τους θησαυρούς του κόσμου δεν ελευθερώνεται ούτε μία ψυχή από τον Άδη.

Τα λόγια του Κυρίου πρέπει με σοβαρότητα να αντηχούν στις καρδιές μας. Να αποτελούν το γενικό σύνθημα της ζωής μας και να μην παρασυρόμαστε από την κοσμική ματαιότητα, ούτε να μας απορροφούν τα υλικά αγαθά.

Από το Αγιολόγιο

Η ΑΓΙΑ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΑΚΥΛΙΝΑ

Η Αγία νεομάρτυς Ακυλίνα (1764) καταγόταν από το χωριό Ζαγκλιβέρη της Θεσσαλονίκης, από γονείς ευσεβείς. Όμως, ο πατέρας της, επειδή θανάτωσε κάποιον Τούρκο σε μια συμπλοκή και φοβήθηκε να μην καταδικαστεί σε θάνατο από τους Τούρκους, αρνήθηκε την πίστη του στον Χριστό και έγινε Μουσουλμάνος. Έπειτα, προσπαθούσε να παρασύρει και την κόρη του Ακυλίνα να τουρκεψεί και αυτή. Η Ακυλίνα, στα 18 της χρόνια, με αξιοθαύμαστη γενναιότητα δήλωσε στον πατέρα της ότι ποτέ δεν πρόκειται ν' αρνηθεί τον Χριστό, έστω και αν απειληθεί να υποστεί μαρτυρικό θάνατο.

Ο πατέρας της τελικά παρέδωσε την κόρη του στον μουσουλμάνο δικαστή. Αυτός, αρχικά, με γλυκά λόγια προσπάθησε να την πείσει ν' αρνηθεί την πίστη της. Η Ακυλίνα έμεινε αταλάντευτη στην ομολογία της, παρ' όλα τα φρικτά βασανιστήρια τα οποία στη συνέχεια υπέστη.

Η αγία έλαβε το στέφανο του μαρτυρίου παραδίδοντας το πνεύμα της στο Χριστό, μπροστά στη Χριστιανή μητέρα της. Το τίμιο λείψανο της αγίας συνεχώς ευωδίαζε από την ώρα που εξεδήμησε, στις 27 Σεπτεμβρίου.

Απολυτίκιο

Ακυλίαν τὴν θεῖαν ἀνευφημήσωμεν, οἶα θεόφρονα κόρην καὶ Ἀθληφόρον Χριστοῦ, τῇ ἀγάπῃ γὰρ αὐτοῦ πίστει ἠνδρίσατο, καὶ καθεῖλε τὸν ἐχθρόν, δι' ἀγώνων ἱερῶν καὶ δόξης τυχοῦσα θείας Χριστῷ τῷ Λόγῳ πρεσβεύει, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ

Ο άγιος μεγαλομάρτυς Πολύδωρος (1794) καταγόταν από τη Λευκωσία της Κύπρου. Για επαγγελματικούς λόγους μετέβη στο Κάιρο. Κάποια μέρα, που ήταν ζαλισμένος από το κρασί, συγκατατέθηκε στην επιθυμία τού αφεντικού του να γίνει μουσουλμάνος. Όταν όμως συνήλθε, άρχισε να θρηνεί για την πτώση του.

Πήγε στη Βηρυτό και εξομολογήθηκε στον επίσκοπο της περιοχής την αλλαξοπιστία του. Φεύγοντας μετά για την Πτολεμαΐδα της Παλαιστίνης, ο εκεί επίσκοπος τον συμβούλεψε να μη διαμείνει στην Πτολεμαΐδα. Ο άγιος, τελικά, μετέβη στη Χίο και άρχισε να προετοιμάζεται με νηστεία και προσευχή για το μαρτύριο. Αφού κοινώνησε τα Άχραντα Μυστήρια, απέπλευσε για τη Νέα Έφεσο.

Ο Τούρκος Δικαστής, διαπιστώνοντας τη σταθερή ομολογία τού Αγίου ότι είναι Χριστιανός, τον υπέβαλε σε σκληρά βασανιστήρια. Ο άγιος με ακατάβλητο σθένος τα υπέμεινε όλα, χάριν της πίστεώς του. Παρέδωσε το πνεύμα του στις 3 Σεπτεμβρίου, προκαλώντας την κατάπληξη στους Τούρκους για το ηρωικό φρόνημά του και την ενίσχυση στους Χριστιανούς για τη στερέωση στην ορθόδοξη πίστη τους.

Απολυτίκιο

Μέγα καύχημα τῆς Λευκωσίας,
μέγα στήριγμα πόλης Ἐφέσου,
μέγα κλέος τε τῶν δύο πόλεων,
τῆς μέν γάρ γόνος σεπτός ἐξηρατίσας,
τὴν δέ τὰ σά ἐπορφύρωσαν αἵματα.
Ἀλλὰ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ,
ἀγιε Πολύδωρε,
ἵνα ρυσθῶμεν κινδύνων καὶ θλίψεων.

των Νεομαρτύρων

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ο άγιος νεομάρτυς Αλέξανδρος με το παρωνύμιο Δερβίσης (1794), καταγόταν από τη Θεσσαλονίκη. Σε νεαρή ηλικία, με προτροπή των γονέων του, μετέβη στη Σμύρνη. Αλλά, με απάτη ή με τη βία εξισλαμίστηκε. Και τελικά κατετάγη στο τάγμα των Δερβίσηδων.

Περιοδεύοντας έτσι, ως Δερβίσης, διάφορες πόλεις και περιοχές, παρουσίασε κάποτε κρίση συνειδήσεως, προφανώς ένεκα της αλλαξοπιστίας του. Άρχισε να ελέγχει την τυραννία των Τούρκων, υποκρινόμενος μάλιστα μερικές φορές τον σαλό (τον παράφρονα). Συνέχισε για αρκετά χρόνια τις περιοδείες του στις υπόδουλες χώρες. Τελικά, ευρισκόμενος στη Σμύρνη, δήλωσε επίσημα στον Διοικητή ότι ήταν Χριστιανός και ως Χριστιανός επιθυμούσε να πεθάνει, αποκηρύσσοντας τον Ισλαμισμό.

Η Σμύρνη ολόκληρη συνταράχτηκε από τις δηλώσεις του Δερβίση Αλέξανδρου. Μάταιες υπήρξαν και οι επίμονες προσπάθειες των Τούρκων για να τον μεταπείσουν να παραμείνει στον Ισλαμισμό. Στις 26 Μαΐου αποκεφαλίστηκε, παραδίδοντας το πνεύμα του στον Χριστό.

Απολυτίκιο

Ἐν ἀθλήσει νομίμως, Μάρτυς, ἠρίστευσας καὶ τὸν σὲ τρώσαντα πρῶην κατηγωνίσω ἐχθρὸν, καὶ Μαρτύρων κοινωνὸς ὦφθης, Ἀλέξανδρε. Ὅθεν ὡς ἅγιον βλαστὸν Θεσσαλονίκη σε τιμᾷ καὶ πόθῳ σοι ἀνακράζει· Μὴ διαλίπης πρεσβεύων ἐλεηθῆναι τοὺς τιμῶντάς σε.

Ο ΑΓ. ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΧΡΙΣΤΟΥΔΟΥΛΟΣ

Ο άγιος νεομάρτυς Χριστόδουλος (1777), που καταγόταν από το χωριό Βαλτά της Θεσσαλονίκης, είχε την επιθυμία να φέρει πάντοτε μαζί του ένα μεγάλο σταυρό.

Όταν άκουσε μια μέρα τα «νταβούλια» που σήμαιναν πως πρόκειται να περιτμηθεί (αλλαξοπιστήσει) κάποιος Χριστιανός, παίρνοντας τον σταυρό στο χέρι, πήγε κατευθείαν στον καφενέ που ήταν συναθροισμένοι πολλοί Αγαρηνοί και ο αρνητής και με γενναιοφροσύνη, κρατώντας τον σταυρό, του είπε: «Αδελφέ, τι έπαθες; Να η πίστη μας. Να ο Χριστός μας που εσταυρώθη για την αγάπη μας. Και εσύ, γιατί αφήνεις τον Σωτήρα μας και γίνεσαι Τούρκος;». Οι Τούρκοι, αντικρίζοντας τον Χριστόδουλο, όρμησαν καταπάνω του και άρχισαν να τον βασανίζουν.

Έπειτα τον έφεραν στον τούρκο κριτή, όπου και μπροστά σ' αυτόν ομολόγησε ότι πιστεύει στον Χριστό και δεν Τον αρνείται.

Μετά από ανηλεή μαστίγωση κρέμασαν τον νεομάρτυρα στην πόρτα του Αγίου Μηνά, στις 28 Ιουλίου. «Θαυμαστός ό Θεός έν τοῖς άγίοις αὐτοῦ».

Απολυτίκιο

Θεῖον βλάστημα τῆς Κασσανδρείας καὶ τῆς πίστεως νέος ὀπλίτης ἀνεδείχθης, Νεομάρτυς Χριστόδουλε· τοῦ γάρ Σωτῆρος κηρύξας τὸ ὄνομα, τὸν δι' ἀγχόνης ὑπέμεινας θάνατον. Μάρτυς ἐνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΧΑΡΑΣ

Μέσα στο Φεβρουάριο πραγματοποιήθηκε η πρώτη εκδρομή της Περιβαλλοντικής Ομάδας στο Μουσείο Υδροκίνησης στη Δημητσάνα και στη Βυτίνα. Η περιπέτεια άρχισε με το νοστιμότατο κέρασμά μας: τριπολιτσιώτικους παραδοσιακούς λουκουμάδες. Στο Μουσείο είδαμε μηχανές που λειτουργούσαν με το νερό για να φτιάχνουν μπαρούτι,

να επεξεργάζονται δέρματα, να πλένουν ρούχα κ.ά. Αργότερα κατευθυνθήκαμε σε μια χιονισμένη πλαγιά, όπου παίξαμε έναν αξέχαστο χιονοπόλεμο αλλά και ένα μοναδικό παιχνίδι που μας χάρισε πολύ γέλιο. Νιώσαμε πως ήταν μια τέλεια εκδρομή!

Το έχουμε ξαναπεί. Η Περιβαλλοντική Ομάδα μας καλοπερνάει! Το Πρόγραμμα της έχει ποι- κιλία δραστηριοτήτων και πολλές εκπλήξεις! Βέβαια, η έκπληξη της εβδομάδας των Αποκριών ήταν, ομολογουμένως, άλλο πράγμα: Η πόρτα της αίθουσας όπου ήμασταν συγκεντρωμένοι κάποια στιγμή άνοιξε και μπήκαν μέσα ...πίτσες και αναψυκτικά. Τα χάσαμε! Όλα τα τιμήσαμε δεόντως! Τέλος, ας μην κρύψουμε και το τελευταίο νέο: ετοιμαζόμαστε και για μία νέα εκδρομή!

Φαίνονταν μια συνηθισμένη μέρα του Φεβρουαρίου. Ωστόσο, όταν τελειώσαμε την προσευχή μας, μας ανακοίνωσαν πως θα κατεβαίναμε στο αμφιθέατρο για να δούμε με animation με την αναπαράσταση της λειτουργίας της αρχαίας Διόλκου. Η προβολή ήταν πραγματικά πολύ πρωτότυπη. Ακόμη περισσότερο απολαύσαμε τον περίπατο που κάναμε στη συνέχεια στο τμήμα της Διόλκου που σώζεται και σ' όλο το μήκος

του Ισθμού. Η θέα από ψηλά ήταν συναρπαστική. Στη διάρκεια του περιπάτου κάναμε στάση και στο Κέντρο Βιολογικού Καθαρισμού, που δεν γνωρίζαμε ότι υπάρχει στην περιοχή μας.

και δημιουργίας

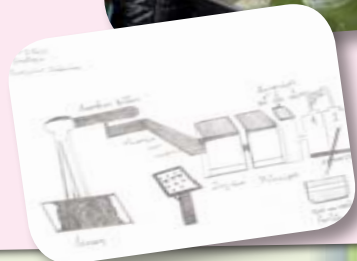
Δύσκολος μήνας ο Φεβρουάριος! Μήνας των Διαγωνισμάτων. Ίσως και γι' αυτό να θέλησαν οι καθηγητές μας να μας ξεκουράσουν μ' αυτή την υπέροχη εκδρομή στο Χιονοδρομικό Κέντρο της Ζήρειας. Ολόκληρο στη διάθεσή μας! Σκεπασμένο με αφράτο χιόνι. Και με την καλή μας διάθεση στα ύψη.

Παρακολουθήσαμε μάθημα σκι, κάναμε σκι, έλκηθρο, snowboard, παίξαμε χιονοπόλεμο όλοι μαζί. Μοναδικές σκηνές! Στο τέλος της τόσο ξεχωριστής αυτής μέρας "τσικνίσαμε" κιόλας! Το Σχολείο μάς κέρασε σουβλάκια της ώρας, ψημένα εκεί μόνο για μας!

Στα πρωινά μηνύματα που παρακολουθούμε ενημερωθήκαμε, μεταξύ άλλων, σχετικά με την τηλεοπτική σειρά που προβάλλει ιδιωτικό κανάλι για την Επανάσταση του 1821. Η κ. Επ. Μιχαηλίδου επέστησε την προσοχή μας στα σημεία της ιστορίας μας που η σειρά παρουσιάζει αλλοιωμένα, καθώς βασίζεται μονόπλευρα σε ακατάλληλες, αναξιόπιστες πληροφορίες, όπως είναι π.χ. εκτιμήσεις των εχθρών του Γέρου του Μοριά. Έτσι, μας καθοδήγησε στο πώς μπορούμε να βρίσκουμε σωστά την αλήθεια μέσα από τις έγκυρες ιστορικές πηγές.

Και το μάθημα της Τεχνολογίας μας επιφυλάσσει συχνά κάτι ξεχωριστό. Ο κ. Μουτεβελής είχε κλείσει αυτή τη φορά επίσκεψη στο ελαιοτριβείο του κ. Όθωνα Μπάρτζη στο Βοχαϊκό. Τα μηχανήματα ήταν πολύ σύγχρονα και η καλή παρουσίαση που έγινε μάς βοήθησε να παρακολουθήσουμε και να καταλάβουμε όλη την πορεία της ελιάς από το τσουβάλι μέχρι και τη διαλογή του λαδιού. Όπως καταλαβαίνετε από το διπλανό σκίτσο (ένα μόνο από τα πολλά που φτιάξαμε) εντρυφήσαμε για τα καλά στο θέμα. Μιλάμε για δουλειά επιστημονική!

Ο Παρατηρητής (Κατ. Τσιμπίκου, Β' Γυμν.) και Σία (Έλ. Παπαδημητρίου, Α' Γυμν.)

Πιλοτικό

ΑΠ' ΤΗΝ ΕΝΑΣΧΟΛΗΣΗ ΜΑΣ ΜΕ ΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η υπόθεση

Το λογοτεχνικό βιβλίο «Χωρίς Οικογένεια» μας μιλάει για ένα φτωχό κι ορφανό αγοράκι, τον Ρεμί, που το υιοθέτησε μια καλή κυρία, η κ. Μπαρμπερέν. Όμως ο άντρας της, όταν επέστρεψε από τον πόλεμο, θέλησε να τον ξεφορτωθεί. Την επόμενη κιόλας μέρα τον πήγε να τον αφήσει σε κάποιο ορφανοτροφείο. Πριν φτάσουν εκεί, ο κ. Μπαρμπερέν μπήκε σε ένα καφενείο και έπιασε συζήτηση με τον καφετζή. Ένας κύριος που καθόταν πιο πέρα, ο κ. Βιτάλης, άκουσε για το παιδί και είπε ότι θα το αναλάμβανε αυτός. Έτσι ο Ρεμί έφυγε μαζί του. Ο κ. Βιτάλης ήταν ένας λαμπρός μουσικός, που έδινε παραστάσεις με τα τρία σκυλάκια του και τον πίθηκό του σε όλα τα μέρη του κόσμου. Έτσι, μαζί με τα γράμματα που έμαθε στο Ρεμί, του έμαθε και τις νότες.

(Αννα Παπαβενετίου, Β' Γυμνασίου)

Σε ένα ταξίδι τούς συνέβη μια ατυχία: ένας αστυφύλακας είπε στον Βιτάλη πως δεν ήταν νόμιμο να παρουσιάζει τις μικρές του παραστάσεις. Η ίδια παρατήρηση γινόταν επί δύο μέρες. Την τρίτη μέρα ο αστυφύλακας, αφού δεν είδε τον Βιτάλη, επιτέθηκε στον Ρεμί. Ο Βιτάλης τον σταμάτησε και ο αστυνόμος τον συνέλαβε. Το παιδί ήταν πολύ λυπημένο, γιατί θα έπρεπε να ζήσει δυο μήνες μακριά από τον προστάτη του και να δίνει μόνο του με τα ζώα του παραστάσεις για να βγάζει το ψωμί τους.

Λίγες μέρες μετά, απελπισμένοι και κουρασμένοι, έφτασαν σε μια όχθη. Εκεί ξεκίνησαν την παράστασή τους και για καλή τους τύχη μία μητέρα και το παιδί της προσκάλεσαν τον Ρεμί και τους «φίλους» του να ζήσουν μαζί τους στο ποταμόπλοιο «Κύκνος». Έτσι θα είχαν κρεβάτι να κοιμηθούν και πάνω απ' όλα φαγητό!

Οι μέρες πέρασαν γρήγορα και ο Ρεμί έγινε φίλος με το παιδί, τον Άρθουρ. Αλλά και η μητέρα του παιδιού, η κ. Μίλλικαν, συμπάθησε τον Ρεμί σαν γιο της. Έφτασε η μέρα που ο Βιτάλης βγήκε από τη φυλακή. Όμως δεν συμφώνησε να μείνει ο Ρεμί μαζί τους.

(Μαρία Αντζουλάτου, Β' Γυμνασίου)

Έτσι, ξεκινούν μια πορεία προς το Παρίσι. Τα πράγματα παίρνουν την κάτω βόλτα. Χάνονται τα δυο σκυλιά και μετά ψοφάει και η μαϊμού. Ο Βιτάλης δεν απελπίζεται και στέλνει τον Ρεμί να δουλέψει στον κ. Γκαρόφολι, που όμως αποδεικνύεται σκληρός. Έτσι ο Βιτάλης παίρνει πίσω τον Ρεμί. Εκείνη τη μέρα ο Ρεμί χάνει τον δάσκαλό του στην προσπάθειά τους να αντιμετωπίσουν το κρύο. Τον Ρεμί τον παίρνει μια οικογένεια κηπουρών. Μεταξύ τους αναπτύσσεται ένας δεσμός αγάπης. Εξαιτίας όμως οικονομικών δυσκολιών ο πατέρας της οικογένειας μπαίνει στη φυλακή και τα μέλη χωρίζονται. Ο Ρεμί υπόσχεται να τα επισκεφτεί όλα και τελευταία τη Λίζα, τη μικρή κόρη.

Πρώτη του προτεραιότητα τώρα είναι να αγοράσει μια αγελάδα και να την πάει

"ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ", ΤΟΥ ΕΚΤΟΡΑ ΜΑΛΟ

στην παλιά του μητέρα, την κ. Μπαρμπερέν. Αυτό το καταφέρνει στήνοντας παραστάσεις με τη βοήθεια του Ματτία, ενός παιδιού που γνωρίζει να παίζει πολύ καλά διάφορα όργανα. Ο Ρεμί με το φίλο του περνούν τρομερές περιπέτειες. Ψάχνουν και την κ. Μίλλιγκαν, ενώ ταυτόχρονα επισκέπτονται και τα μέλη της οικογένειας των κηπουρών.

(Ιάκωβος Πούλης, Β΄ Γυμνασίου)

Πρώτα επισκέπτονται τον Αλέξη, που μια μέρα γυρίζει από τη δουλειά του σοβαρά τραυματισμένος κι ο γιατρός λέει πως πρέπει να ξεκουραστεί για λίγες μέρες. Αυτό εξαγριώνει το θείο του κι ο Ρεμί προσφέρεται να δουλέψει αντί γι' αυτόν στο ανθρακωρυχείο μέχρι να αναρρώσει. Αλλά μια πλημμύρα εγκλωβίζει στα ορυχεία τον Ρεμί, το θείο του Αλέξη κι άλλους εργάτες για δεκατέσσερις μέρες. Όταν απελευθερώνεται, μαζί με τον Ματτία αγοράζουν μια καλή αγελάδα και φτάνουν στην κ. Μπαρμπερέν. Όταν εκείνη αντικρίζει το Ρεμί συγκινείται πολύ κι η χαρά της διπλασιάζεται όταν βλέπει την αγελάδα. Η κ. Μπαρμπερέν λέει στον Ρεμί πως ο κ. Μπαρμπερέν έχει πάει στο Παρίσι για τον αναζητήσει, επειδή έμαθαν πως οι γονείς του Ρεμί ήταν πολύ πλούσιοι και τον αναζητούσαν. Ο Ρεμί, μόλις έμαθε τα νέα, χάρηκε πάρα πολύ. Λοιπόν, είχε γονείς! Είχε οικογένεια!

(Κατερίνα Τσιμπίκου, Β΄ Γυμνασίου)

Ο Ματτία, σαν καλός φίλος δεν τον εγκατέλειψε ποτέ, αν και του δόθηκαν γι'

αυτό πολλές ευκαιρίες. Μαζί έψαξαν και βρήκαν το ποταμόπλοιο «Κύκνος», με το οποίο ταξίδευαν η κ. Μίλλιγκαν και ο Αρθούρος. Εκεί φανερώθηκε η αλήθεια: ο Ρεμί ήταν γιος της κ. Μίλλιγκαν. Όμως ο θείος του τον είχε κλέψει, για να κληρονομήσει εκείνος την περιουσία της.

Τα επόμενα χρόνια πέρασαν πολύ ευτυχισμένα. Ο Ρεμί παντρεύτηκε τη Λίζα κι έκαναν ένα γιο, τον Ματτία, που όταν μεγάλωσε έγινε διάσημος βιολιστής. Στα βαφτίσια του ο Ρεμί κάλεσε όλους όσους του είχαν συμπαρασταθεί. Όλοι έδωσαν χρήματα. Μ' αυτά θα έφτιαχναν ένα ίδρυμα όπου θα έβρισκαν βοήθεια και καταφύγιο οι μικροί πλανόδιοι μουσικοί!

(Ευαγγελία Φράγκου, Β΄ Γυμνασίου)

Επιμέλεια:
Ελισ. Φωτοπούλου,
Εκπ/κός

για σας τους εφήβους

ΔΕΛΤΙΟ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

ΑΝΑΡΩΤΗΘΗΚΑΝ ΚΑΠΟΙΕΣ ΑΞΙΟ- ΠΡΕΠΕΙΣ ΚΟΠΕΛΕΣ,

όταν διάβασαν το σχόλιο της «Καθημερινής» 27.2.11

(«Μετά την Πάτι, τι;») και έφεραν στη σκέψη τους την χθεσινή Χάνα Μοντάνα, τον προχθεσινό Χάρι Πότερ, που μπήκαν ήδη στα ντουλάπια του ντεμοντέ. Λοιπόν,

τώρα μήπως κατεβήκαμε ένα ακόμη σκαλί πιο κάτω με την Πάτι της Αργεντινής; Κομίζει, άραγε, καλαισθητικό γούστο το σήριαλ «Πάτι, η πιο όμορφη ιστορία»; Δηλαδή, ανεβαίνει σε λατρευτικό ίνδαλμα μια αντικειμενικά κακόγουστη φάτσα, με κοτσίδες, γυαλιά, σιδεράκια; Πώς μπορεί να ερμηνευτεί αυτό το φαινόμενο; Σαν δίψα καλαισθητικού γούστου ή μήπως σαν ανόητος οπισθοδρομικός μιμητισμός με αποτέλεσμα να κάνει βαθύπλουτους κάποιους εκμεταλλευτές της μάζας; Σκεφτείτε το.

ΣΧΟΛΙΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΧΩΡΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ;

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή εξέδωσε για το 2010-11 πάνω από 3.000.000 αντίτυπα ημερο-

λογίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τις σχολικές δραστηριότητες των μαθητών της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης. Οι «υπεύθυνοι» της

Ευρωπαϊκής Επιτροπής έκριναν ενδεδειγμένο να αναφέρουν μόνο τις γιορτές των Μουσουλμάνων, των Ινδουιστών, των Σιχ, των Εβραίων, των Κινέζων, καθώς και μερικές άλλες επετείους των κρατών – μελών της Ε.Ε., χωρίς να κάνουν καμία απολύτως αναφορά στις χριστιανικές γιορτές! Αλλά, ο Χριστιανισμός είναι η θρησκεία της πλειοψηφίας των κρατών - μελών της Ε.Ε. Μετά την κυκλοφορία του σχολικού ημερολογίου σε 27 κράτη – μέλη εκδηλώθηκε διαμαρτυρία από τον Χριστιανικό κόσμο. Και τότε ο εκπρόσωπος της Επιτροπής δήλωσε: «Λυπούμαστε γι' αυτό. Στην επόμενη έκδοση θα διορθωθεί». Αλλά, τέτοιες σοβαρές παραλήψεις δημιουργούν αγανάκτηση στις ψυχές μυριάδων Χριστιανών και αφήνουν εύλογες υποψίες για το «τι Θεό λατρεύουν» ο Πρόεδρος και τα μέλη του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (βλ. εφ. «Καθολική», 15.2.11).

Ο ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ – ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΥ 12.2.

Πολλές φορές οι ποδοσφαιρικές αναμετρήσεις έχουν μετατραπεί σε πεδίο μάχης. Το γεγονός ότι τις τελευταίες δεκαετίες οι ποδοσφαιρικοί αγώνες έχουν γίνει συνώνυμο του όρου «βία» δείχνει την παρακμή στην οποία βρίσκεται η κοινωνία μας. Και το γεγονός ότι στην χώρα μας η ποδοσφαιρική βία είναι μεγαλύτερη σε σύγκριση με εκεί-

νη άλλων χωρών μαρτυρεί, δυστυχώς, το μέγεθος της ελληνικής παρακμής. Είναι εύλογη η σκέψη ότι η υπέρογκη αύξηση των βιαιοτήτων στα ελληνικά γήπεδα έχει ως κύρια αιτία το ότι το κράτος ανέχεται αυτές τις βιαιότητες, ίσως προς αποφυγήν εκρήξεων, όπως μερικοί ισχυρίζονται, σε άλλα σημαντικότερα πεδία.

ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΥΟΥΝ ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ στα Δημόσια Σχολεία, για Καθηγητές και μαθητές. Και αυξάνονται τα έξοδα για τους γονείς.

Από την αρχή της σχολικής χρονιάς χάθηκαν χιλιάδες διδακτικές ώρες λόγω ελλείψεως εκπαιδευτικού

προσωπικού. Περιθωριοποιήθηκε η Ενισχυτική Διδασκαλία και έκλεισαν πολλά σχολεία. Η κατάσταση αυτή ίσως χειροτερέψει μετά την ψήφιση του Προϋπολογισμού, που προβλέπει για την Παιδεία μέσα στο 2011-2012 το χαμηλότερο ποσοστό των τελευταίων 35 ετών! Ήδη έχουν ξεκινήσει οι συγχωνεύσεις και οι καταργήσεις σχολείων και καθένας μπορεί ν' αναλογιστεί τις ποικίλες αρνητικές συνέπειες αυτών των ενεργειών (βλ. εφ. «Η Φωνή της Κορινθίας», 20.1.11).

Η ΑΡΧΑΙΑ ΠΟΛΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. Η περιοχή από τη γραμμή του ηλεκτρικού σιδηροδρόμου Μοναστηράκι μέχρι το Θησείο κρύβει αρχαιολογικούς θησαυρούς. Στην περιοχή αυτή, αν αποφασιζόταν ν' αποκαλυφθεί η αρχαία πόλη που βρίσκεται κάτω από τις γραμμές του Ηλεκτρικού, θα διαμορφωνόταν ένα αστικό τοπίο με αξιόλογα τοπία σχετικά με την ιστορία και

την ταυτότητα της Πρωτεύουσας. Όμως, η αποκάλυψη της αρχαίας πόλης αποτελεί, κατά κοινή ομολογία, σύνθετο πρόβλημα. Η οποιαδήποτε λύση του βάσει των σεναρίων που προτείνονται απαιτεί μεγάλη οικονομική δαπάνη και πολύ χρόνο μέχρι την ημέρα παράδοσης του έργου (πρβλ. και το ρεπορτάζ της εφ. «Η Καθημερινή» 27.2.11 «Τα αρχαία στο φως...»).

100 ΙΔΕΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΕΙΣ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΠΡΙΝ ΓΙΝΕΙΣ 14!

Αυτός είναι ο τίτλος του νέου βιβλίου της Τζόαν Ο' Σάλιβαν που κυκλοφόρησε πρόσφατα (βλ. εφ. «Το Βήμα», 20.2.11, σελ. 30). «Εμείς οι ενήλικες, έχοντας φέρει τον πλανήτη γη στα όρια της αντοχής του, μπορούμε τουλάχιστον να φροντίσουμε να εκπαιδεύσουμε τα παιδιά μας, ώστε να μην συνεχίσουν να κάνουν τα ίδια λάθη με εμάς». Αυτά τα λόγια αναφέρονται για τη διαφήμιση του νέου βιβλίου. Ίσως, εδώ που έχουμε φτάσει, θα πρέπει οι μεγάλοι να προβούν σε ανταλλαγή της θέσης τους με τα παιδιά και να τ' αφήσουν να εμπνέονται, με βάση τα δεδομένα για το ρόλο και την ευθύνη που πρέπει να έχουν σήμερα, σχετικά με το οικολογικό πρόβλημα.

Ο δικός σας ρεπόρτερ

Une conférence intéressante

À l'occasion de la semaine de la francophonie, a eu lieu une conférence sur «L' Europe face à la crise» par l' Ambassadeur de France. Ainsi, après une invitation que notre école a reçue, nous avons décidé, un groupe d' élèves, d' assister à cette conférence parce que ce sujet est à l' actualité.

Le discours de M. Christophe Farnaud était très intéressant. Je crois que beaucoup de jeunes vont réfléchir aux mesures prises à l' avenir pour leur propre vie. Après la fin de la conférence a suivi une discussion et une présentation sur les études post universitaires en France.

C' était vraiment une experience inoubliable.

Μαρία Καρατζάογλου,
Β' Λυκείου
Επιμέλεια:
Ελένη Παπαδοπούλου, Εκπ/κός

• αγγλικά

The stolen treasure

part 2

The school bell had rung at last. All the students were returning to their homes happily, since the next day was Saturday. Our heroes, Peter, Mary, Alex, Elizabeth and Jack were walking and talking about their previous-night adventure.

"Don't you think that the man was looking for something?" Peter asked.

"Yes, he gave me the same impression," Jack answered.

"I believe that this is very suspicious. I didn't sleep all night," Elizabeth said.

"That's why you were about to sleep during the class," Mary teased her.

That time the children were in front of the Museum of Megara. They met there a friend of theirs, who used to work as an archeologist. He seemed to be very thoughtful and unhappy, so they asked him what was wrong.

"A very strange incident happened last night," the archeologist said. "Somebody broke into the museum."

The children were left speechless.

"What? This is awful," Alex shouted.

"I agree. Nobody has the right to steal archeological finds. They belong to all people."

"Did he steal anything important?" Mary asked anxiously.

"Calm down. Although it sounds strange, he only stole a common earthen pot."

"Did this pot have anything special?"

"Yes; a phrase, which nobody could explain, was written on it. We only think that it's an instruction to find the place where the treasure might be."

The children were listening with deep interest.

"I will tell you a secret," the archeologist continued. "When the Germans conquered Greece seventy years ago, during the Second World War, a German archeologist stole many things of archeological value and he hid them somewhere. When we discovered the earthen pot with the strange phrase on it, we believed that it referred to the stolen-by-German archeological treasure."

"That's amazing," the children exclaimed.

"Yes, but this pot is now stolen; which means that somebody wants to find the treasure," Peter said.

"That makes me unhappy," the archeologist said. "If the man managed to find it, many things of archeological value could be sold and lost forever."

(to be continued)

Θεοδώρα Πούλη, Α' Λυκείου
Επιμέλεια: Dareen Ψωμά, Εκπ/κός

του Γρηγ. Ξενόπουλου

Αθήναι, 2 Μαρτίου 1913

Αγαπητοί μου,

Θὰ θεωρῆται ὡς μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας μας ἡμέρας ἡ Πέμπτη 21 Φεβρουαρίου 1913. Ἴσως ἡ μεγαλυτέρα. Αὐτὴν τὴν ἡμέραν, μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ φοβεροῦ Μπιζανίου, ὁ νικηφόρος ἑλληνικὸς στρατὸς εἰσῆλθεν εἰς τὰ περιμάχητα Ἰωάννινα. Ἡ ἐνδοξότερα ἕως τώρα νίκη τοῦ Βαλκανικοῦ Πολέμου καὶ ἡ θριαμβευτικὴ ἐκπλήρωσις ἐνὸς τῶν ἱερωτέρων ἐθνικῶν πόθων. Τὰ Γιάννενα ἐλεύθερα! Ἐκείνο τὸ Μπιζάνι, τὸ ἀπόρρητον ὀχύρωμα τοῦ βαρβαρισμοῦ, εἶχε γίνεи πλέον ὁ ἐφιάλτης μας. Ἀλλ' ἡ ἀνδρεία τοῦ στρατοῦ μας τὸ ἐνίκησε, τὸ ἐξεπόρθησε.

Ἔτσι φαντάζομαι, ὅτι τὸ σημερινὸ παιδὶ τῶν Αθηνῶν, ποὺ διαβάζει τώρα αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν, θὰ ἐρωτηθῇ καμμίαν ἡμέραν, μετὰ χρόνια, ἀπὸ τὸ ἐγγονάκι του:

-Παππού, μᾶς εἶπαν στὸ σχολεῖο, ὅτι πήραμε τὰ Γιάννενα τὴν 21ην Φεβρουαρίου 1913. Ἀκριβῶς πρὸ πενήντα πέντε ἐτῶν. Ζούσατε βέβαια τότε...

Καὶ ὁ γέρο-παππούς, τὸ σημερινὸ παιδί, θ' ἀποκρίνεται:

-Ναί, παιδάκι μου, ζοῦσα... Ἦμουν τότε κι ἐγὼ παιδὶ σὰν καὶ σένα καὶ πῆγαινα στὸ σχολεῖο... Ἀ, πῶς θυμοῦμαι ἀκόμη ἐκείνην τὴν ἡμέραν!..

«Ἦταν γλυκιά, ὡραία, ἀνοιξιάτικη, μ' ἕναν ἥλιο-χαρὰ Θεοῦ. Πέμπτη τῆς Τυρινῆς... τὸ θυμοῦμαι καλά... Στάς ὀκτῶ τὸ πρῶνι πήγαμε στὸ σχολεῖο. Στάς ἐννέα ἀκοῦμε ἑξαφνα καμπάνες καὶ τουφεκιές. Τί εἶναι, τί εἶναι; Δὲν ξέραμε τίποτε... Ὁ δάσκαλός μας ἀφήνει ἀνήσυχος τὸ μάθημα καὶ βγαίνει ἔξω νὰ μάθῃ. Σὲ λίγο, γυρίζει στὴν τάξη μὲ τὸν Διευθυντὴ. Εἶχαν κι οἱ δυὸ μία χαρὰ, ποὺ ἔλαμπαν ὁλόκληροι. Ὁ Διευθυντὴς ἀνεβαίνει στὴν ἔδρα καὶ μᾶς φωνάζει: «Παιδιά! Πήραμε τὰ Γιάννενα! Ζήτω ὁ Ἑλληνικὸς Στρατός!

Ζήτω ὁ Διάδοχος! Ζήτω ἡ Νέα Μεγάλῃ Ἑλλάς! ...Εἰς ἔνδειξιν χαρᾶς, διακόπτομεν σήμερα τὰ μαθήματα. Πηγαίνετε νὰ χαρῆτε!». Ἔ, φαντάσου πιά τί ἔγινε! Σὰν τρελοὶ φύγαμε ἀπὸ τὸ σχολεῖο, χωθήκαμε στοὺς δρόμους, κι ἔτσι, ὅπως ἤμαστε, μὲ τὶς σάκες μας, μὲ τὰ βιβλία μας, ἐνωθήκαμε μὲ τὴν πρώτη διαδήλωση ποὺ περνοῦσε. Πρωτύτερα, θυμοῦμαι, μπήκαμε σ' ἕνα μαγαζὶ καί, μὲ τὶς δεκάρες, ποὺ εἶχαμε γιὰ νὰ φᾶμε κουλούρια στὸ διάλειμμα, πήραμε καὶ στολιστήκαμε μὲ σημαιοῦλες. Βοήκαμε, δὲν ξέρω πῶς, καὶ μία μεγάλη σημαία, χωρὶς κοντάρι, κι ἐγὼ μὲ τρία ἄλλα παιδιὰ, τὴν κρατούσαμε μπροστά, ἀπὸ τὶς τέσσερες ἄκρες. Ὅλη ἡ Αθήνα, σημαιοστόλιστη, ἦταν στὸ ποδάρι. Οἱ ἄνθρωποι ἔκλαιγαν, φιλοῦνταν, χαιρετιοῦνταν μὲ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη». Μουσικὲς, ζητωκραυγές, καμπάνες, πιστολιές. Τὰ εὐζωνάκια σήκωναν στὰ χέρια τοὺς πληγωμένους τῶν Νοσοκομείων καὶ ἄλλοι ἐχόρευαν στὴν πλατεία. Ἔτσι γυρίζαμε ὡς τὸ μεσημέρι. Τὸ ἀπόγευμα ἔγινε μεγάλη δοξολογία στὴ Μητρόπολη καὶ τὸ βράδυ γενικὴ φωταψία. Καὶ τὸ ἄλλο βράδυ τὸ ἴδιο, καὶ τὸ ἄλλο, καὶ τὸ ἄλλο... Ἀ, τί ὄνειρο! Τὸ θυμᾶμαι σὰ νάταν χθές... Τὰ Γιάννενα ἐλεύθερα! Οὔτε αἰσθάνθηκα ἄλλη φορὰ στὴ ζωὴ μου, οὔτε εἶδα γύρω μου τέτοια χαρὰ. Κι ἤμουν παιδὶ σὰν καὶ ἐσένα...».

Τέτοια καὶ ἄλλα ἀτελείωτα θὰ διηγῆται τὸ σημερινὸ παιδὶ τῶν Αθηνῶν στὸ ἐγγονάκι του, ποὺ θὰ τὸ ρωτᾷ διὰ τὴν 21ην Φεβρουαρίου...

Σὰς ἀσπάζομαι,
Φαίδων

(βλ. «Αθηναϊκὲς ἐπιστολές»,
Γρ. Ξενόπουλος, σελ. 513-515, ἔκδ. Βλάσση)

Απίστευτος του Πυρός

Η αγγλική ακροστιχίδα της Εφημερίδας

- 1 . N _ _ _
- 2 . E _ _
- 3 . W _ _ _
- 4 . S _ _ _ _ _
- 5 . P _ _ _ _
- 6 . A _ _ _ _ _
- 7 . P _ _ _ _
- 8 . E _ _ _ _
- 9 . R _ _ _ _ _

1. Part of the body
2. Finish
3. Salary; money you earn from a job.
4. We use them to paint.
5. It protects people.
6. A newspaper has many.
7. "...graph": The name of the imprimerie that prints "ο Πυρός".
8. We take them at the end of the school year.
9. He writes articles.

Χρήστος Σκορδάς – Ακης Τζαβάρας, Β' Γυμνασίου

Σπαζοκεφαλιές

1. Τι βρήκαν ένας τράγος κι ένα ελάφι στον πάτο ενός πηγαδιού;
2. Πώς λέγεται η μελισσούλα που δεν κάνει μέλι;
3. Τι βρίσκεται πιο πάνω από τον Πήτερ Παν;

Αστυνομικές υποθέσεις

1. Η ζάχαρη του αυτοκινήτου

Ένα φορτηγό αυτοκίνητο είναι φορτωμένο ζάχαρη, την οποία δεν έχει καλύψει. Ξαφνικά αρχίζει βροχή. Κοιτά του είναι ένα υπόστεγο κατά 2 πόντους χαμηλότερο. Τι θα κάνει ο οδηγός για να μη λιώσει η ζάχαρη;

2. Το πρόβλημα του δασκάλου

Ο Δάσκαλος: -Δεν σας είχα πει, Γιαννάκη, να γράψετε όλοι σ' ένα χαρτί τα προβλήματα και να μου τα φέρετε;

Ο Γιαννάκης: -Μα, είχα το χαρτί μέσα στο βιβλίο μου, κύριε, αλλά τώρα δεν το βρίσκω.

Ο Δάσκαλος: Είσαι βέβαιος;

Ο Γιαννάκης: Μάλιστα, θυμάμαι πολύ καλά. Το είχα βάλει μεταξύ των σελίδων 43 και 44.

Ο Δάσκαλος κοιτάζει το βιβλίο και ύστερα τιμωρεί το Γιαννάκη. Γιατί;

Απίστευτα κι όμως αληθινά!

Τα μάτια μας έχουν στη διάρκεια της ζωής μας το ίδιος μέγεθος, ενώ η μύτη και τ' αυτιά μας μεγαλώνουν!

Οι κερανοί χτυπούν κατά έξι φορές περισσότερο τους άντρες παρά τις γυναίκες!

Οι περισσότεροι άνθρωποι περπατάνε 185.000 χλμ. κατά τη διάρκεια της ζωής τους, δηλ. τεσσαρισήμισι φορές το γύρο του κόσμου!

Στην Κίνα γιορτάζουν τα γενέθλια μόνο κάθε δέκα χρόνια!

Ο γαιοσκώληκας έχει πέντε καρδιές!

Λύσεις προηγούμενου τεύχους

Η ακροστιχίδα της Διατροφής

- 1) ΔΑΜΑΣΚΗΝΟ 2) ΙΣΟΡΡΟΠΗΜΕΝΗ
- 3) ΑΚΤΙΝΙΔΙΟ 4) ΤΟΥΡΤΑ 5) ΡΟΔΑΚΙΝΟ
- 6) ΟΣΠΙΡΙΑ 7) ΦΑΓΗΤΟ 8) ΗΛΙΟΣΠΟΡΟΣ

Μαθηματικό πρόβλημα

$$12+3+45+6+7=73$$

Σπαζοκεφαλιές

- 1) Γιατί αν ήταν μικρός, στρογγυλός και άσπρος, θα τον μπερδεύαμε με την ασπρίνη.
- 2) Απ' τα πολλά ξενύχτια.
- 3) Την αναπνοή σας
- 4) Το μέλλον μας.

εκπαιδευτήρια (ΣΤΟΝ ΙΣΘΜΟ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ)
«ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ»

(Γυμνάσιο - Λύκειο)

www.apostolospavlos.gr

ΟΣΟΙ ΑΝΑΖΗΤΑΤΕ:

- Εκπαιδευτικούς με ήθος και κατάρτιση
- Περιβάλλον μαθητών με διάκριση στη μόρφωση και τη συμπεριφορά
- Αγωγή στηριγμένη στις αιώνιες αξίες του έθνους μας.

Ελάτε να γνωρίσετε τα Εκπαιδευτήριά μας.

Οι εγγραφές σε όλες τις τάξεις για το σχολικό έτος 2011-2012
έχουν αρχίσει.

τηλ.: 27410 - 29663 , Κιν: 6932 659820

fax: 27410 - 75727, e-mail: grammateia@apostolospavlos.gr